

Oké

Je moet hiermee ophouden, zei ze.

Waarmee? vroeg hij. We doen toch niets. Ze wilde hem corrigeren. Er was geen wij. Er was een hij, het onderwerp, en een zij, het lijdend voorwerp, maar hij zei alleen kijk, het heeft geen zin je druk te maken om niets.

*

Ze zat vaak in het laatste hokje van de damestoiletten naar de deur te staren. Daar zat ze soms de hele lunchpauze te wachten tot er iets kwam: tranen, een drol of de moed om terug te gaan naar haar bureau.

Hij kon haar vanuit zijn kantoor aan haar bureau zien zitten en belde geregeld haar toestelnummer om commentaar te leveren op wat hij zag (en wat hij ervan vond): haar haar (wild), haar huid (exotisch), haar bloes (bijna te krap voor die borsten).

Aan de telefoon droeg hij haar kleine dingen op. Die vond ze vernederender dan de grotere dingen, die later zouden komen. Toch hield ze haar nietmachine in de lucht, zoals hij vroeg. Dronk haar glas water in één teug leeg. Spuugde haar kauwgum uit in haar hand.

*

Ze was gaan lunchen met haar collega's. Zes mannen van uiteenlopende leeftijden, afmetingen en karakters. Ze bestelden vier borden ossenhaas-nigiri en maakten tijdens de maaltijd zo nu en dan beschuldigende opmerkingen die zijdelings aan haar situatie refereerden.

Een van de ouderen onder hen, een dikke man met een volle, grijzende baard om zijn dunne, roze lippen, legde zijn vork neer om te zeggen waar het op stond. Hij begon rustig: hij wist dat zij niet het type was dat er misbruik van maakte. Dat wist hij, hij wist het. Hij liet een dramatische stilte vallen en genoot van het opwindende gevoel het meisje de waarheid te zeggen. Maar... maar ze moest toegeven dat ze iets voorhad op hem en de anderen aan tafel. Dat kon ze toch wel toegeven?

Hij glimlachte breed, spreidde zijn armen en leunde achterover. De andere vijf keken naar haar, sommigen knikten. Hij pakte zijn vork en schoof weer een hap rauw vlees naar binnen.

*

Zijn kantoor had aan drie kanten glas. Links en rechts strekten zich rijen bureaus uit, een tribune. Zij zat midden op het podium. Hij praatte geanimeerd tegen haar.

Hij hoopte dat ze hier volwassen mee om zou gaan, zei hij, een beetje waardering zou tonen. Nu stond hij op van zijn stoel, kwam in haar richting en liep in het voorbijgaan rakelings langs haar, hoewel het kantoor groot was en hij ruimte genoeg had. Ze moest denken aan het grotere plaatje, aan haar toekomst en aan zijn positie hier. Dit zei hij terwijl hij de deur van zijn kantoor opendeed.

*

Het stelde niets voor. Dacht ze nu, zoals iedere ochtend. Dacht ze terwijl ze haar bloesje dichtknoopte en knopjes in haar oren deed. Dacht ze terwijl ze haar haar in een net knotje draaide, make-up achterwege liet en haar stijve, grijze kokerrok gladstreek.

Dacht ze terwijl ze at, al wist ze niet meer hoe ze moest proeven of slikken. Ze probeerde te kauwen. Het stelde niets voor. Ze blafte dat het prima ging, daarna ontspande ze een beetje en keek de huiskamer rond. Vroeg aan haar moeder hoe haar dag was geweest.

*

Een hapje eten na het werk, daarin had ze toegestemd. Voor de deur van het restaurant, voordat ze naar binnen gingen, had hij haar schouders vastgepakt en zijn geopende mond op die van haar gedrukt.

Ze zag hoe zijn oogleden zich trillend sloten terwijl zijn tong traag tegen die van haar duwde en stootte. Ze stelde zich haar lichaam voor, met ineengevouwen ledematen opgeborgen in een doos. Hij deed een stap naar achteren, glimlachte, grinnikte een beetje, keek van boven op haar neer. Hij raakte haar arm aan, daarna haar vingers en toen haar gezicht. Het is oké, zei hij. Het is oké, het is oké.

Hoe het voelt

Nee, maar oorspronkelijk. Waar je ouders vandaan komen. Uit Afrika, toch?

Het zit zo. Ik ben hier nu vijf jaar. Mijn vrouw... zeven, acht. We hebben gewerkt, belasting betaald. We juichen voor Engeland bij het WK! Dus toen we ons van de overheid moesten laten registreren, een app moesten downloaden en moesten betalen om ons te laten registreren, deed dat pijn. Dit is ons thuis. We voelden ons niet welkom. Het is net alsof ze tegen jou zeiden: ga terug naar Afrika. Stel je voor dat ze tegen jou zouden zeggen: Neeneenee, jij bent geen echte Brit, ga terug naar Afrika. Zo voelt het.

Ik bedoel, het is... nou ja, jij weet dat wel. Jij begrijpt dat natuurlijk. In tegenstelling tot de Engelsen kun jij zoiets begrijpen.

Na het digestief komt hij op dreef

Ze begreep de woede van een man die op zijn beurt tot in zijn vlees en botten en bloed en huid begreep dat hij was voorbestemd om aan het hoofd te staan van een kolossale reus die de zon nooit zag ondergaan. Want nu was het avond, en hij was dronken. Hij voelde zich heel klein, misschien niet meer dan een mond. Een lip of een tand of een ruw, ontstoken bultje op een droge, witte tong, glibberig van het slijm achterin, richting de keel. De keel van een man met een hangbuik en kortgeschoren, dunnend haar. Dus toen die mond openging en zijn venijn naar haar spuwde, wat sommige gasten een enigszins ongemakkelijk gevoel gaf, begreep ze de bron van de woede, ook al was die op haar gericht. Ze wachtte tot het geluid van haar telefoon haar zou excuseren, en in de tussentijd begreep ze hem – bedaard, beleefd.